

udviklede Lande, man har det eller under ganske forbigaaende Forhold. Men jeg mener paa den anden Side, at vi er kommet til for stort et Minus, et meget for stort Minus paa Handelsbalancen, et Minus, der paa ingen Maade kan dækkes af de usynlige Indtægter eller dækkes ved de nødvendige Fejl, der er i hele Beregningen af Handelsbalancen, og som saa ofte er omtalt, og det er disse mellem 100 og 150 Millioner, vi skal stræbe at vinde ind. Vi kan kun vinde det ind ved at indskrænke vort Forbrug overalt, hvor det ikke drejer sig om rene Nødvendighedsartikler. Vi lever over Evne, det er Hovedskavanken, og alle Bestræbelser bør gaa ud paa ikke at flytte det unødvendige Forbrug fra den ene Vare til den anden, men at indskrænke det unødvendige Forbrug.

Ved Siden af disse Bestræbelser, som kan støttes ved forskellige Lovgivningsforanstaltninger, er der en anden Række af Bestræbelser af en mere børs- og bankteknisk Natur, Bestræbelser, som jeg mener ingenlunde er udtømt, og de Forhandlinger, som Regeringen fører med Nationalbanken i saa Henseende, tager Sigte paa en Række Ting, som jeg er sikker paa i hvert Tilfælde delvis bliver gennemført, og som vil øve deres meget betydelige Virkning. Man taler med et Skuldertræk om Kreditindskrænkning, men denne Kreditindskrænkning kan i Virkeligheden gennemføres, naturligvis ikke overfor de Krav, som det sundt arbejdende Forretnings- og Næringsliv har, men overfor en Mængde Fænomener, som man uden Fortræd kan dreje Halsen om paa. Jeg tænker f. Eks. paa det udstrakte Afbetalingsssystem, vi har, hvorved Folk lokkes til Anskaffelse af ikke strengt nødvendige Ting ved lempelege Afbetalingsvilkår. Overfor dette burde Bankerne optræde med større Rigorisme, og hvis de ikke vil det, burde de ledende Banker og fremfor alt naturligvis Nationalbanken tvinge dem dertil. Mange Former af Kapitalflugten kunde man komme til Livs — jeg skal ikke her komme ind paa Enkeltheder, fordi det jo kunde gøre Skade under den nuværende Situation, men der er en Række Foranstaltninger her, som kan tænkes gennemført, og som bør gennemføres.

Det ærede Medlem Hr. Drachmann rørte ved et Spørgsmaal, som ogsaa har været Genstand for Regeringens Overvejelser, Spørgsmaalet om en anden Ordning af Forholdet til fremmede Handelsrejsende. Ogsaa dette er et af de mange større eller mindre Momenter, som bør komme i Be-

tragtning og er under Regeringens Overvejelse.

Jeg mener imidlertid, at efter alt, hvad der nu er sket, bør de Foranstaltninger, der nu skal iværksættes baade i den ene og den anden Retning, iværksættes under eet efter en samlet Plan. Dette er under Overvejelse, og jeg maa straks sige, at jeg anser det ikke for nyttigt fra Regeringens Side at komme ind paa en nærmere Drøftelse af Enkelthederne paa den ene eller den anden Led; men som almindelig Betragtning vil jeg kun sige dette, at de Ting, der nu skal komme, maa komme som Led i en samlet Plan og komme samlet.

Jeg haaber, det ærede Medlem Hr. Drachmann vil have faaet det Indtryk af min Imødegaaelse af hans Forslag, at jeg ikke nærer nogen som helst Mistvivl om den ærlige Hensigt dermed; og derfor vil han ogsaa kunne være sikker paa, at de enkelte Foranstaltninger, der kan tænkes udført ad de enkelte Positioners Vej, vil blive drøftet uden politisk Doktrinarisme, som det ærede Medlem sagde, men med det store Maal for Øje.

Forste Næstformand (*H. P. Hansen*): Det ærede Medlem Hr. Fraenkel har Ordet for en kort Bemærkning.

Fraenkel: De sidste Sætninger, den højtærede Statsminister udtalte, indeholder maaske Svaret paa et Spørgsmaal, som jeg gerne vilde stille til den højtærede Minister, og for hvilket jeg allerede havde forlangt Ordet, før han sluttede. Men jeg tror alligevel ikke, det er nogen Skade til at stille dette Spørgsmaal; for helt klar blev jeg heller ikke ved de sidste Sætninger, den højtærede Statsminister udtalte. Hr. Statsministeren — eller jeg bør maaske rettere sige Finansministeren ved denne Lejlighed — har nu i Dag og flere Gange tidligere sagt, at han var klar over, at der kunde gaas forskellige Veje eller bringes forskellige Midler til Anvendelse overfor Valutasituationen. Det, jeg da vil spørge om, er dette: Tror den højtærede Minister, at man kan gaa disse Veje een efter een og gaa dem i et Tempo, der begynder langsomt og saa maaske efterhaanden sættes op? Jeg har nemlig den modsatte Opfattelse. Jeg tror, at skal disse Midler have praktisk Virkning, maa de anvendes alle paa en Gang. . . (*Statsministeren* [N. Neergaard]: Det var netop det, jeg sagde!) . . . Det var maaske det, der laa i den højtærede Ministers sidste Udtalelse. Og hvis det